

Halløj fra sydens sol!

Efter et halvt år kom min mor endelig ned og besøgte os igen! Det var rigtig dejligt at se hende, men hold da helt op, hvor man dog vænner sig til at have en masse plads, når man kun er 2 personer ombord. Vi puklede inden hendes ankomst med at rydde op, gøre rent og ikke mindst gøre plads til en kæmpe kuffert fyldt med gode sager. Herunder en masse slik, en kanelstang og selvfølgelig reservedele, som vi havde savnet længe! Da hun var kommet ombord skyndte vi os at forlade marinaen og sejlede hen til en hyggelig ankerbugt med en flot strand... Ja, det viste sig dog at være en nudiststrand! Vi havde derfor ikke det store behov for at tage i land, men brugte i stedet dagen på at bade, wakeboarde og ikke mindst snakke om alting, som var sket de sidste 6 måneder. Her kan jeg godt løfte sløret for, at det var en hel del!

Efter et par afslappende og akklimatiserende dage, sejlede vi til den fredede ø, Illa Cíes. Udover, at vi selv havde glædet os til at komme tilbage dertil, så glædede vi os også til at vise min mor øen. Den spanske kyst og øerne derved er nemlig noget helt andet end de Caribiske øer.

Ligesom vi, faldt hun også pladask for øens blå vand og hvide sandstrande i kontrast til dens ellers rå og vilde udseende. Derudover er der bare et eller andet magisk over, at stå på toppen af en lille ø og spejle ud over Atlanterhavet, som strækker sig ud i det nærmest uendelige. Wow!

Tovholderen taler altid vidt og bredt om Portugisernorden. En vind, som altid høvler ned langs den Iberiske halvøes vestkyst. Og med "altid" mener jeg selvfølgelig altid, medmindre vi selv skal bruge den... Ligesom det skete for os sidste år, gik Portugiser"norden" nemlig i syd netop, som vi var klar til at sejle sydpå til Portugal... Et ekstra par dage i Spanien var dog intet problem, og i dødevandet mellem vindændringerne sejlede vi mod Portugal! Det blev desværre til én lang motorsejlad i slalom mellem fiskerbøjerne, men med både morild og legesyge delfiner kunne vi ikke være andet end glade :D

Til trods for en lang natsejlad skulle der ikke mere til, end et par timer i køjen, før vi hoppede på bussen til Porto. Vi var så "stedkendte", at vi vidste lige, hvor vi skulle hen, hvilken bus vi skulle med, hvor meget det kostede osv. Det gik let som en leg og bum, så stod vi i Porto. En af vores yndlingsbyer, som overvælder os med sin charme gang på gang!

Noget af det allerførste vi gjorde, var at besøge alle kakkelbeklædte steder, hvilket stort set er hele byen! Det er helt fantastisk, at der er kunst overalt i byen, som spreder glæde med sine smukke farver og historiefyldte motiver. Overalt på de små gader stod der gademusikanter og spillede hyggelige melodier, som alle turisterne stod og vuggede til. Min mor og jeg sneg os endda til at tage en lille svingom foran Portos smukke katedral med udsigt til Dourofloden. Derfra valsede vi ned til vandet langs stejle og snoede gader indtil vi helt havde tabt orienteringen. Men, frygt ikke! Vi fandt hurtigt hen til Ponte Luis I, en flot bro fra Eiffels tegnestue, hvorfra solnedgangen over byens tage er et spektakulært syn. Vi var bestemt ikke de eneste, som nød aftenen og beundrede, hvordan solens sidste stråler forsvandt, samtidig med at gadelamperne langsomt lyste byen op. Udover, at der er en masse ting at se i Porto, så kan man bruge uendeligt mange timer på, blot at kigge og observere byens travle, men dog hyggelige, stemning. Endnu engang vil jeg varmt anbefale jer, at tage derned og opleve det selv!

Når man er i Porto, er det obligatorisk at prøve deres portvin. Andet ville være en synd! Selv prøvede vi i år kræfter med Sandeman! Jeg vil ikke fortælle om selve rundvisningen i de alkohol-dunstende vinkældre eller om alle de forskellige druesorter, men blot springe direkte hen til det vigtige: portvinssmagningen! Vi havde selvfølgelig købt den "store" pakke, så vi rigtig kunne få smagt på noget vin. Det de lige glemte at fortælle var, at det ikke bare var smagsprøver, men derimod fyldte glas! Eftersom min kære mor ikke er verdens største alkoholfan, og tydeligvis heller ikke er til portvin, stod Tovholderen og jeg derfor med 3 ekstra glas portvin. Jeg fik dog pænt, men bestemt skubbet min mors del, og måske også lidt af min egen del, over til ham :D Fordelen ved, at han fik så meget portvin på én gang var, at han slet ikke havde behov for at købe nogle flasker med hjem. Vi har nemlig stadig nogen liggende under dørken fra sidste år!

Fra Porto sejlede vi sydpå til Lissabon, Portugals hovedstad, som ligger ved Tejo-floden. Et meget strømfyldt farvand, hvor man for alt i verden vil undgå at sejle i modstrøm! Vi fulgtes med vores sejlvenner fra båden Hennessy hele vejen ind til Seixal, hvor vi endnu engang drog nytte af vores lokalkendskab. Undervejs legede vi tourguides, og via VHF'en fortalte vi vidt og bredt om alle monumenterne og museerne langs floden. Vi fik også lige kastet et nybagt valnøddebrød over til dem under fuld sejlføring, og ikke mindst fortalt om sidste års smutter, hvor vi var ved at blive anholdt af søværnet, da vi fotograferede landets ubåde og krigsskibe... Det er altid en sjov historie at fortælle!

Endnu engang lå vi i den lille hyggelige by Seixal, hvor der ikke sker noget som helst. Tilfældigvis ramlede vi lige ind i det portugisiske kommunalvalg, hvor der udover de sædvanlige skilte på lygtepælene også kørte biler rundt med gjaldende højtalere på taget. Nogle gange parkerede de bilerne med valgkampagnen bragende så højt, at vi snildt kunne høre det helt ude på båden. Heldigvis forstår vi ikke rigtig portugisisk, så vi kunne henlægge det til noget voldsomt baggrundsstøj!

Udover ovennævnte er der helt stille i Seixal. Da vi ligger for anker ude i kanalen, så er det vildeste, der sker, at strømmen vender 4 gange om dagen. Først ligger vi den ene vej, så den anden vej osv. Normalt er det intet problem, men det blev det i år! Ved fuldmåne og nymåne er tidevandet altid kraftigst, og vi var så heldige, at vi netop ramte fuldmånen i al sin magt.

Vindstyrken blandet med strømstyrken fik os til at drive for ankeret en enkelt gang, og hver dag lå vi og "sejlede" rundt, da både vind og strøm prøvede at få magten over båden. Vores ankervagt gav ofte alarm, specielt tidligt om morgenen, hvor strømmen var ved at vende.

Det kraftige tidevand bød dog ikke kun på irriterende alarmer, men også finurlige syn! Ved aller laveste lavvande er kanalen, hvori vi lå, det eneste sted i indløbet, hvor der stadig er vand. Eftersom det er en kanal, hvor man skal kunne sejle igennem, lå vi så langt ude i "kanten" som mulig. Da alt vand forsvinder ved lavvande, er det en ret speciel oplevelse, at der pludselig er en sandbanke mindre end et hovedspringslængde fra badeplatformen, imens der stadig er en halv meter vand under kølen!

Ved lavvande er der utrolig mange lokale mænd ude og samle muslinger. Her står de i vadere og river sandbunden med en form for rive påsat et net, i håb om at få en god fangst. Det er fascinerende, men også meget nærliggende, at kigge på. Ofte stod de nemlig lige ved siden af båden. Ja, STOD! Så kunne vi sidde på båden og kigge direkte ned til dagens fangst, imens vi håbede på, at det snart gik mod højvande, så vi ikke skulle blive grundejere for en kort stund.

Grundejer må vi i hvert fald sige, at en lille hollandsk båd blev. Godt og grundigt endda!

Få timer inden lavvande var der kommet et par nye både, som havde lagt sig for anker inde i kanalen.

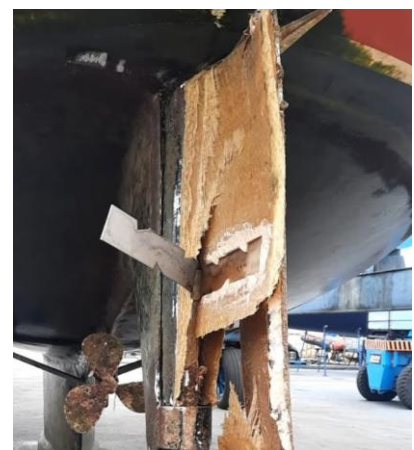
Kanalen er i sig selv ret trang, så de havde lagt sig helt ude ved kanten, for at få nok plads. Som tiden gik, kunne vi inde fra land ane, at den hollandske båd langsomt begyndte at krænge. Først troede vi, at det var optisk bedrag, men til sidst kunne bådens hældning ikke lyve sig fra sandheden mere: Båden stod på grund, hvilket faktisk er en underdrivelse. Der var nemlig ikke noget vand under kølen mere, overhovedet!

Normalt er det ikke noget man griner af, men vi kunne simpelthen ikke lade være med, at sejle hen og kigge på båden. Det var nærmest helt komisk, at båden lå, helt fri, på sin egen lille ø. Selv ankeret og ankerkæden lå så tæt på overfladen, at vi var lige ved at sejle ind i det med jollen.

Den samme skæbne havde en nytilkommen katamaran også lidt, dog i en noget mindre målestok. Sjovt var det alligevel at se en båd stå på sine to små ror, så stævnen var vinklet nedad. Det generede dem åbenbart ikke meget at være på "de skrå brædder" 2 gange i døgnet, for de blev liggende på den samme placering i en lille uges tid. Hollænderen smuttede dog så snart han fik vand under kølen. Det skulle han ikke nyde mere af!

Båden, som lå for anker ved siden af os, havde også lidt en ulykkelig skæbne. Han var nemlig blevet angrebet af en spækhugger og var blevet trukket ind i kanalen af Coastguard, fordi han ikke længere havde et ror at styre med. Han lå derfor i kanalen og ventede på, at han kunne komme på land, så han kunne tilse skaderne ordentligt og muligvis få sig et nyt ror. Det er dog ikke sådan lige til, for nye ror kan være svære at få fat i, hvis værftet overhovedet laver dem endnu, og det er et kæmpe projekt selv at bide skeer med det.

I al fald blev vi endnu mere bekymrede for Artemis' ve og vel, da spækhuggerne tydeligvis ikke befandt sig nede ved Gibraltar længere, men derimod svømmede nordpå mod Lissabon! Før min mor fløj hjem til Danmark igen, betvivlede hun også stærkt vores beslutning om at tage sydpå og sejle med stævnen lige ind i alle spækhuggerne, men vi ville altså til Algarvekysten!

Vi krydser alt, hvad der kan krydses! Hilsen Artemis